

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Εξήντα Πέντε

Αποκαλύπτοντας το Προφητικό Υφαντό: Από τον Μέγα Αλέξανδρο έως τη Σύγχρονη Ρώμη

Jeff Pippenger
2024-03-29

Θα εξετάσουμε τώρα την ιστορία που έλαβε χώρα μετά τον αιφνίδιο θάνατο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, η οποία αντιπροσωπεύει το έτος 538 έως τον καιρό του τέλους, το 1798.

Και όταν εγερθεί, η βασιλεία αυτού θέλει συντριφθεί και θέλει διαιρεθεί προς τους τέσσαρας ανέμους του ουρανού· και ουχί εις τους απογόνους αυτού, ουδέ κατά την εξουσίαν με την οποίαν εξουσίαζεν· διότι η βασιλεία αυτού θέλει εκριζωθεί, και εις άλλους εκτός εκείνων. Και ο βασιλεύς του νότου θέλει ισχυροποιηθεί, και εις εκ των αρχόντων αυτού· και θέλει υπερισχύσει αυτού και θέλει εξουσιάσει· η εξουσία αυτού θέλει είναι μεγάλη εξουσία. Και εις το τέλος ετών θέλουσι συνδεθεί μεταξύ αυτών· διότι η θυγάτηρ του βασιλέως του νότου θέλει έλθει προς τον βασιλέα του βορρά διά να κάμει συμφωνίαν· αλλά δεν θέλει διατηρήσει την δύναμιν του βραχίονος· ουδέ αυτός θέλει σταθεί, ουδέ ο βραχίων αυτού· αλλά αυτή θέλει παραδοθεί, και οι φέροντες αυτήν, και ο γεννήσας αυτήν, και ο ενισχύσας αυτήν εν τοις καιροίς εκείνοις. Αλλά εκ κλάδου των ριζών αυτής θέλει αναστηθεί εις την θέσιν αυτού εις, όστις θέλει έλθει με στράτευμα και θέλει εισέλθει εις το φρούριον του βασιλέως του βορρά, και θέλει ενεργήσει εναντίον αυτών, και θέλει υπερισχύσει· και ακόμη τους θεούς αυτών, μετά των αρχόντων αυτών, μετά των πολυτίμων σκευών αυτών, αργυρών και χρυσών, θέλει φέρει αιχμαλώτους εις Αίγυπτον· και αυτός θέλει διαμείνει περισσότερα έτη παρά ο βασιλεύς του βορρά. Ούτως ο βασιλεύς του νότου θέλει εισέλθει εις την βασιλείαν αυτού και θέλει επιστρέψει εις την γην αυτού. Δανιήλ 11:4–9.

Τελικά, αφού το βασίλειο του Μεγάλου Αλεξάνδρου διασπάστηκε, εκείνοι που αγωνίζονταν για τον έλεγχο του πρώην βασιλείου κατέληξαν σε δύο κύρια βασίλεια. Το ένα βασίλειο έλεγχε τον νότο της πρώην αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου και το άλλο έλεγχε τον βορρά. Από εκείνο το σημείο και εξής, στην προφητική αφήγηση προσδιορίζονται απλώς ως ο βασιλιάς του νότου και ο βασιλιάς του βορρά. Μόλις ο αγώνας για την παγκόσμια κυριαρχία φθάσει στο σημείο όπου παρουσιάζεται πλέον μόνο μεταξύ του βασιλιά του βορρά και του βασιλιά του νότου, τα σύμβολα αυτών των δύο βασιλείων συνεχίζονται σε ολόκληρο το κεφάλαιο.

Στον πέμπτο στίχο, ο βασιλιάς του νότου εδραιώνεται και είναι ισχυρός, αλλά και ο βασιλιάς του βορρά είναι επίσης ισχυρός και η βασιλεία του είναι μεγαλύτερη. Έπειτα, στον έκτο στίχο, ο βασιλιάς του νότου προτείνει συμμαχία με το βόρειο βασίλειο. Η συνθήκη ειρήνης κατοχυρώνεται όταν ο βασιλιάς του νότου δίνει την κόρη του στον βασιλιά του βορρά, ώστε ο βασιλιάς του βορρά να την νυμφευθεί και να επικυρώσει τη συμμαχία τους με οικογενειακό δεσμό. Ο βασιλιάς του βορρά συμφώνησε, παραμέρισε τη σύζυγό του και νυμφεύθηκε την πριγκίπισσα από τον νότο, και η συμμαχία τέθηκε σε ισχύ.

Τελικώς, η νότια πριγκίπισσα γεννά άρρεν τέκνον· όμως, στο τέλος, ο βασιλεύς του βορρά κουράστηκε από τη νέα του σύζυγο και την έθεσε κατά μέρος, καθώς είχε πράξει και με την πρώτη του σύζυγο, και επαναλαμβάνει την πρώτη του σύζυγο· αλλά μόλις αποκατασταθεί η αρχική σύζυγος και της δοθεί ευκαιρία, φονεύει τον βασιλέα του βορρά, τη νότια νύφη του, το τέκνο της και ολόκληρη την αιγυπτιακή ακολουθία της. Η πράξη της αρχικής συζύγου, με την οποία δολοφονεί τη νότια πριγκίπισσα και το τέκνο της, εξοργίζει την οικογένεια της νότιας πριγκίπισσας, και ένας από τους αδελφούς της εγείρει στράτευμα και επιτίθεται εναντίον του βόρειου βασιλείου.

Το νότιο στράτευμα υπερισχύει κατά του βασιλέως του βορρά, και η πρώτη σύζυγος που είχε δολοφονήσει τον βασιλέα του βορρά, μαζί με τη νότια νύμφη του και το παιδί, εκτελείται τότε. Ο υιός της αρχικής συζύγου, ο οποίος είχε εγκατασταθεί ως ο άρχων βασιλεύς του βορρά κατά τον θάνατο του πατέρα του, συλλαμβάνεται και μεταφέρεται πίσω στην Αίγυπτο από τον βασιλέα του νότου, μαζί με ορισμένα αιγυπτιακά τεχνουργήματα και είδωλα που είχαν αφαιρεθεί από το νότιο βασίλειο από το βόρειο βασίλειο σε προγενέστερες μάχες. Αφού φθάνει στην Αίγυπτο, ο αιχμάλωτος βασιλεύς του βορρά πέφτει από ίππο και αποθνήσκει. Ο Uriah Smith προσδιορίζει την ιστορία ως εξής.

«ΣΤΙΧΟΣ 6. Και στο τέλος ετών θέλουσι συνδεθή μεταξύ των· διότι η θυγάτηρ του βασιλέως του νότου θέλει ελθεί προς τον βασιλέα του βορρά διά να κάμη συμφωνίαν· αλλά δεν θέλει διατηρήσει την ισχύν του βραχίονος· ούτε αυτός θέλει σταθή, ούτε ο βραχίων αυτού· αλλά θέλει παραδοθή, και οι φέροντες αυτήν, και ο γεννήσας αυτήν, και ο ενισχύσας αυτήν κατά τους καιρούς τούτους.»

«Υπήρχαν συχνοί πόλεμοι μεταξύ των βασιλέων της Αιγύπτου και της Συρίας. Ιδιαίτερος αυτό συνέβαινε επί Πτολεμαίου Φιλαδέλφου, του δευτέρου βασιλέως της Αιγύπτου, και Αντιόχου Θεού, του τρίτου βασιλέως της Συρίας. Τελικώς συμφώνησαν να συνάψουν ειρήνη, υπό τον όρο ότι ο Αντίοχος Θεός θα απομάκρυνε την προηγούμενη σύζυγό του, τη Λαοδίκη, και τους δύο υιούς της, και θα νυμφευόταν τη Βερενίκη, την θυγατέρα του Πτολεμαίου Φιλαδέλφου. Ο Πτολεμαίος, κατά συνέπεια, έφερε την θυγατέρα του στον Αντίοχο, δίδοντας μαζί με αυτήν τεράστια προίκα.»

«Άλλ' αὔτη οὐ μὴ διατηρήσῃ τὴν ἰσχύν τοῦ βραχίονος»· τοῦτ' ἔστιν, τὴν ἐπιρροὴν καὶ δυνάμιν τῆς παρὰ τῷ Ἀντιόχῳ. Καὶ οὕτως ἀπεδείχθη· διότι, μετ' ὀλίγον χρόνον ἔπειτα, ἐν ἑξάψει ἔρωτος, ὁ Ἀντίοχος ἐπανάφερον εἰς τὴν αὐτὴν πάλιν τὴν προτέραν αὐτοῦ γυναῖκα, τὴν Λαοδίκην, καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς. Εἶτα λέγει ἡ προφητεία· «Οὔτε αὐτὸς [ὁ Ἀντίοχος] θέλει σταθῆ, οὔτε ὁ βραχίων αὐτοῦ», ἤτοι τὸ σπέρμα αὐτοῦ. Ἡ Λαοδίκη, ἀποκατασταθεῖσα εἰς εὐνοίαν καὶ ἐξουσίαν, ἐφοβήθη μήποτε, ἐξ αἰτίας τῆς ἀσταθείας τοῦ χαρακτηῖρος αὐτοῦ, ὁ Ἀντίοχος πάλιν ἀτιμάσῃ αὐτὴν καὶ ἀνακαλέσῃ τὴν Βερενίκην· καὶ θεωρήσασα ὅτι οὐδὲν ὑποδεέστερον τοῦ θανάτου αὐτοῦ θὰ ἀπετέλει ἀποτελεσματικὴν ἀσφάλειαν ἐναντίον τοιαύτης ἐνδεχομένης περιστάσεως, ἐφρόντισε νὰ δηλητηριασθῇ ὀλίγον ὕστερον. Οὔτε δὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐκ τῆς Βερενίκης τὸν διεδέχθη ἐν τῇ βασιλείᾳ· διότι ἡ Λαοδίκη οὕτως δηρῶνεν τὰ πράγματα, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν θρόνον διὰ τὸν πρωτότοκον υἱὸν αὐτῆς, τὸν Σέλευκον Καλλίνικον.

«Αλλά μια τέτοια πονηρία δεν θα μπορούσε επί μακρόν να παραμείνει ατιμώρητη, όπως περαιτέρω προλέγει η προφητεία και αποδεικνύει η μετέπειτα ιστορία.»

«ΣΤΙΧΟΣ 7. Αλλά από κλάδο των ριζών αυτής θέλει αναστηθή τις εις την θέσιν αυτού, όστις θέλει έλθει με στράτευμα και θέλει εισέλθει εις το οχύρωμα του βασιλέως του βορρά, και θέλει ενεργήσει εναντίον αυτών, και θέλει υπερिσχύσει· 8. Και θέλει επίσης μεταφέρει αιχμαλώτους εις την Αίγυπτον τους θεούς αυτών, μετά των αρχόντων αυτών, και μετά των πολυτίμων σκευών αυτών αργυρών και χρυσών· και αυτός θέλει διαμείνει περισσότερα έτη παρά ο βασιλεύς του βορρά. 9. Ούτως ο βασιλεύς του νότου θέλει εισέλθει εις την βασιλείαν αυτού, και θέλει επιστρέψει εις την γην αυτού.»

«Αυτός ο κλάδος από την ίδια ρίζα με τη Βερενίκη ήταν ο αδελφός της, Πτολεμαίος Ευεργέτης. Μόλις είχε διαδεχθεί τον πατέρα του, Πτολεμαίο Φιλάδελο, στο βασίλειο της Αιγύπτου, όταν, φλεγόμενος από την επιθυμία να εκδικηθεί τον θάνατο της αδελφής του, της Βερενίκης, συγκρότησε τεράστιο στρατό και εισέβαλε στην επικράτεια του βασιλέως του βορρά, δηλαδή του Σελεύκου Καλλινίκου, ο οποίος, μαζί με τη μητέρα του, Λαοδίκη, βασίλευε στη Συρία. Και υπερίσχυσε εναντίον τους, φθάνοντας έως την κατάκτηση της Συρίας, της Κιλικίας, των άνω περιοχών πέραν του Ευφράτη και σχεδόν ολόκληρης της Ασίας. Αλλά, όταν άκουσε ότι είχε εγερθεί στάση στην Αίγυπτο, η οποία απαιτούσε την επιστροφή του στην πατρίδα, λεηλάτησε το βασίλειο του Σελεύκου, έλαβε σαράντα χιλιάδες τάλαντα αργύρου και πολύτιμα σκεύη, καθώς και δύο χιλιάδες πεντακόσιες εικόνες των θεών. Μεταξύ αυτών ήσαν οι εικόνες που ο Καμβύσης είχε παλαιότερα αφαιρέσει από την Αίγυπτο και μεταφέρει στην Περσία. Οι Αιγύπτιοι, όντας ολοκληρωτικά δοσμένοι στην ειδωλολατρία, απένειμαν στον Πτολεμαίο τον τίτλο του Ευεργέτου, ή του Ευποιού, ως φιλοφρόνηση για το ότι είχε έτσι, ύστερα από πολλά χρόνια, αποκαταστήσει τους αιχμαλώτους θεούς τους.»

«Αυτή, κατά τον επίσκοπο Newton, είναι η διήγηση του Ιερωνύμου, εξαγμένη από αρχαίους ιστορικούς· αλλά υπάρχουν ακόμη σωζόμενοι συγγραφείς, λέγει, οι οποίοι επιβεβαιώνουν αρκετές από τις ίδιες επιμέρους λεπτομέρειες. Ο Arrian μας πληροφορεί ότι η Laodice, αφού θανάτωσε τον Antiochus, και έπειτα τόσο την Berenice όσο και το παιδί της, ο Ptolemy, ο υιός του Philadelphus, για να εκδικηθεί εκείνους τους φόνους, εισέβαλε στη Συρία, θανάτωσε τη Laodice, και προχώρησε μέχρι τη Βαβυλώνα. Από τον Polybius μαθαίνουμε ότι ο Ptolemy, επονομαζόμενος Euergetes, έχοντας εξοργιστεί σφόδρα για τη σκληρή μεταχείριση της αδελφής του, της Berenice, εκστράτευσε με στρατό στη Συρία και κατέλαβε την πόλη Seleucia, η οποία κρατήθηκε επί μερικά έτη κατόπιν από φρουρές των βασιλέων της Αιγύπτου. Έτσι εισήλθε στο οχύρωμα του βασιλέως του βορρά. Ο Polyenus βεβαιώνει ότι ο Ptolemy κατέστη κύριος όλης της χώρας από το όρος Taurus μέχρι την Ινδία, χωρίς πόλεμο ή μάχη· αλλά το αποδίδει εκ πλάνης στον πατέρα αντί στον υιό. Ο Justin διατείνεται ότι, αν ο Ptolemy δεν είχε ανακληθεί στην Αίγυπτο εξαιτίας εσωτερικής στάσεως, θα είχε κυριεύσει ολόκληρο το βασίλειο του Seleucus. Ο βασιλεύς του νότου εισήλθε έτσι στην επικράτεια του βασιλέως του βορρά και επέστρεψε στη γη του, όπως είχε προείπει ο προφήτης. Και επίσης έζησε περισσότερα έτη από τον βασιλέα του βορρά· διότι ο Seleucus Callinicus πέθανε στην εξορία, από πτώση από τον ίππο του· και ο Ptolemy Euergetes επέζησε αυτού επί τέσσερα ή πέντε έτη». Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250–252.

Προφητικό γνώρισμα της Ρώμης, και συνεπώς του βασιλέως του βορρά, είναι ότι, προκειμένου να εδραιωθεί επί του θρόνου, πρέπει να κατακτηθούν τρία γεωγραφικά εμπόδια. Ο πρώτος βασιλεύς του βορρά, στα επακόλουθα της διασπασμένης βασιλείας του Αλεξάνδρου, εδραιώθηκε διά του Σελεύκου Νικάτορος, ο οποίος είχε υπηρετήσει ως στρατηγός του Πτολεμαίου (του βασιλέως του νότου) για ολίγο διάστημα μεταξύ του 316 και του 312 π.Χ. Το εδάφιο 5 αναφέρεται σε αυτό το γεγονός όταν δηλώνει: «Και ο βασιλεύς του νότου θέλει ισχυροποιηθή, και εις εκ των αρχόντων αυτού· και αυτός θέλει ισχυροποιηθή υπέρ αυτόν». Ο Πτολεμαίος ήταν ο βασιλεύς του νότου, και είχε έναν στρατηγό (έναν εκ των αρχόντων αυτού), ο οποίος ήταν προωρισμένος να καταστεί ισχυρότερος από τον Πτολεμαίο, και η τελική φράση του εδαφίου 5 λέγει: «και θέλει εξουσιάζει· η εξουσία αυτού θέλει είσθαι εξουσία μεγάλη». Ο στρατηγός του Πτολεμαίου, ο Σέλευκος, επρόκειτο να καταστεί ο πρώτος βασιλεύς του βορρά. Αλλά για να καταστεί ο Σέλευκος βασιλεύς του βορρά, θα έπρεπε να αποχωρισθεί από τον βασιλέα του νότου και, κατόπιν τούτου, να κατακτήσει τρεις γεωγραφικές περιοχές.

Η πρώτη περιοχή που κατέκτησε ο Σέλευκος ήταν η Ανατολή το 301 π.Χ. Κατόπιν κατέκτησε τη Δύση (η οποία βρισκόταν υπό την κατοχή του διαδόχου του Κασσάνδρου) το 286 π.Χ., και έπειτα έλαβε την τρίτη του επικράτεια στον Βορρά, όταν κατέκτησε τον Λυσίμαχο το 281 π.Χ. Ο βασιλιάς του βορρά εδραιώθηκε στον θρόνο το 281 π.Χ.

Η συνθήκη ειρήνης που συνήφθη αργότερα με τον βασιλέα του νότου έλαβε χώρα το 252 π.Χ. Έξι έτη αργότερα, το 246 π.Χ., η Βερενίκη (η νότια πριγκίπισσα), ο υιός της και όλη η συνοδεία της θανατώθηκαν. Ο βασιλεύς του νότου κατόπιν αιχμαλώτισε τον υιό της Λαοδίκης, τον Σέλευκο Καλλίνικο, και τον έφερε μαζί του πίσω στην Αίγυπτο, όπου πέθανε πέφτοντας από ίππο. Η βασιλεία του πρώτου βασιλέως του βορρά διήρκεσε από το 281 π.Χ. έως το 246 π.Χ., πράγμα που αντιστοιχεί σε τριάντα πέντε έτη.

Ο πρώτος βασιλιάς του βορρά στο ενδέκατο κεφάλαιο κατέκτησε τρία γεωγραφικά εμπόδια, προκειμένου να εδραιωθεί επί του θρόνου. Και η παγανιστική Ρώμη κατέκτησε επίσης τρία γεωγραφικά εμπόδια, προκειμένου να εδραιωθεί επί του θρόνου [Βλέπε Δανιήλ 8:9], και η παπική Ρώμη κατέκτησε τρία γεωγραφικά εμπόδια, προκειμένου να εδραιωθεί επί του θρόνου [Βλέπε Δανιήλ 7:20]. Και η σύγχρονη Ρώμη κατακτά επίσης τρία γεωγραφικά εμπόδια, προκειμένου να εδραιωθεί επί του θρόνου [Βλέπε Δανιήλ 11:40–43].

Μόλις εδραιώθηκε επί του θρόνου, ο πρώτος βασιλέας του βορρά κυβέρνησε επί τριάντα πέντε έτη. Μόλις εδραιώθηκε επί του θρόνου, η ειδωλολατρική Ρώμη κυβέρνησε επί έναν «καιρό» (τριακόσια εξήντα έτη). Μόλις εδραιώθηκε επί του θρόνου, η παπική Ρώμη κυβέρνησε επί «καιρόν, καιρούς και ήμισυ καιρού» (χίλια διακόσια εξήντα έτη). Μόλις εδραιωθεί επί του θρόνου, η σύγχρονη Ρώμη θα κυβερνήσει επί συμβολικούς σαράντα δύο μήνες (αναφερόμενους επίσης ως «μία ώρα»).

Η αδελφή Ουάιτ μάς πληροφορεί ότι «μεγάλο μέρος της ιστορίας που καταγράφεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ πρόκειται να επαναληφθεί». Κατόπιν παραθέτει τα εδάφια τριάντα ένα έως τριάντα έξι και λέγει: «σκηνές παρόμοιες με εκείνες που περιγράφονται σε αυτά τα λόγια θα λάβουν χώρα». Στα εδάφια αυτά η παπική Ρώμη (το βδέλυγμα της ερημώσεως) «τοποθετείται» επί

του θρόνου το 538, και έπειτα διώκει τον λαό του Θεού επί «πολλές ημέρες» (χίλια διακόσια εξήντα έτη), έως ότου η πρώτη «αγανάκτηση» ολοκληρωθεί το 1798. Η ιστορία των εδαφίων τριάντα ένα έως τριάντα έξι επαναλαμβάνεται στα τελευταία έξι εδάφια του ενδέκατου κεφαλαίου, αλλά η ιστορία αυτή προτυπώθηκε επίσης τελείως στα εδάφια πέντε έως εννέα.

Η εγκαθίδρυση του Σέλευκου ως βασιλέως του βορρά το 281 π.Χ. ευθυγραμμίζεται με το έτος 538. Αμφότερα αντιπροσωπεύουν την ενθρόνιση του βασιλέως του βορρά κατά την ολοκλήρωση της κατάκτησης τριών γεωγραφικών εμποδίων. Η περίοδος της παπικής εξουσίας εκφράζεται με διάφορους τρόπους: χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, σαράντα δύο μήνες, καιρόν, καιρούς και ήμισυ καιρού, ένα διάστημα, και τριάμισι έτη. Η εξουσία του Σέλευκου διήρκεσε τριάντα πέντε έτη, και το ένα δέκατο, ή η δεκάτη, των τριάντα πέντε είναι τριάμισι. Το ένα δέκατο των τριάντα πέντε ετών εκφράζεται επίσης ως «τρία κόμμα πέντε» (3,5) έτη. Το «τριάμισι» είναι σύμβολο της περιόδου της παπικής εξουσίας.

Ο παπισμός έλαβε το θανατηφόρο τραύμα του το 1798, όταν ο βασιλεύς του νότου, ο Ναπολέων Βοναπάρτης (που σημαίνει «ο τυχερός υιός»), έστειλε τον στρατηγό του να συλλάβει αιχμάλωτο τον πάπα. Έναν χρόνο αργότερα, το 1799, ο πάπας πέθανε στην εξορία, όπως και ο πρώτος βασιλεύς του βορρά, ο οποίος είχε επίσης οδηγηθεί σε αιχμαλωσία από τον βασιλέα του νότου. Ο Σέλευκος Καλλίνικος πέθανε πέφτοντας από άλογο ενώ βρισκόταν αιχμάλωτος στην Αίγυπτο. Ο πάπας είναι εκείνος που επέβαινε επί του θηρίου. Το θηρίο αντιπροσώπευε το πολιτικό σύστημα το οποίο ο πάπας χρησιμοποιούσε για να επιτελεί τα σατανικά του έργα. Εκείνο το θηρίο εσφάγη το 1798, και ο πάπας, ο οποίος είχε επιβεί επ' αυτού και είχε βασιλεύσει επάνω του, πέθανε έναν χρόνο αργότερα. Ο Σέλευκος Καλλίνικος πέθανε πέφτοντας από άλογο (το θηρίο επί του οποίου επέβαινε). Η αιχμαλωσία του παπισμού κατά τα έτη 1798 και 1799 προετυπώθη τελείως από την αιχμαλωσία του πρώτου βασιλέως του βορρά.

Αυτό που προκάλεσε την οργή του βασιλέως του νότου εναντίον του βασιλέως του βορρά ήταν η παραβίαση μιας συνθήκης ειρήνης, η οποία παριστάνεται με την απομάκρυνση της Βερενίκης (της νοτίας νύμφης) και τον μετέπειτα θάνατό της από το χέρι της Λαοδίκης. Ο Ναπολέων είχε συνάψει το 1797 συνθήκη ειρήνης μεταξύ της Επαναστατικής Γαλλίας και των παπικών κρατών. Η συνθήκη ονομάστηκε από την πόλη Τολεντίνο της Ανκόνα, στην Ιταλία, όπου είχε υπογραφεί. Επισήμως έληξε τον Φεβρουάριο του 1798, όταν η Γαλλία αιχμαλώτισε τον πάπα. Ο λόγος για τον οποίο η συνθήκη ακυρώθηκε ήταν η προσπάθεια της Γαλλίας να διαδώσει την Επανάστασή της.

Ο στρατηγός του Ναπολέοντα, Ντιφό, βρισκόταν στη Ρώμη το 1797 ως μέρος του γαλλικού εκστρατευτικού σώματος που είχε αποσταλεί από το Διευθυντήριο, την τότε κυβερνώσα αρχή της Γαλλίας. Σκοπός της γαλλικής εκστρατείας στην Ιταλία, στην οποία περιλαμβανόταν και η παρουσία του στρατηγού Ντιφό στη Ρώμη, ήταν η υποστήριξη της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας, ενός βραχύβιου κράτους-δορυφόρου που είχε εγκαθιδρυθεί από τις γαλλικές επαναστατικές δυνάμεις στην Ιταλική Χερσόνησο. Οι Γάλλοι συμμετείχαν ενεργά κατά την περίοδο αυτή στην υποστήριξη επαναστατικών κινημάτων και στη διάδοση των επαναστατικών ιδεωδών σε ολόκληρη την Ευρώπη. Στην Ιταλία επιδίωκαν την ανατροπή των μοναρχιών και την εγκαθίδρυση δημοκρατιών κατά το πρότυπο της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η παρουσία και οι ενέργειες του Duple στη Ρώμη προκάλεσαν αντίδραση από συντηρητικές παρατάξεις, περιλαμβανομένων των υποστηρικτών των Παπικών Κρατών και των τοπικών αριστοκρατών. Τον Δεκέμβριο του 1797, κατά τη διάρκεια μιας σύγκρουσης μεταξύ γαλλικών στρατευμάτων και υποστηρικτών των Παπικών Κρατών, ο στρατηγός Duple δολοφονήθηκε, και έτσι δημιουργήθηκε το πρόσχημα ώστε ο Ναπολέων να αποστείλει τον στρατηγό Berthier για να αιχμαλωτίσει τον πάπα το επόμενο έτος. Μια παραβιασμένη συνθήκη ειρήνης μεταξύ των βασιλείων του νότου και του βορρά παρείχε το κίνητρο και στις δύο ιστορίες ώστε ο βασιλεύς του βορρά να αιχμαλωτισθεί από τον βασιλέα του νότου.

Το όγδοο εδάφιο λέγει: «καὶ τοὺς θεοὺς αὐτῶν μετὰ τῶν χωνευτῶν αὐτῶν, μετὰ τῶν σκευῶν τῶν ἐπιθυμητῶν αὐτῶν, ἀργυρίου καὶ χρυσίου, εἰς Αἴγυπτον αἰχμαλώτους ἀποίσει». Όταν ο Πτολεμαῖος ἐπέστρεψε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐκκληρῶν τοῦτο τὸ ἐδάφιο, οἱ Αἰγύπτιοι τοῦ ἀπένευμαν τὸν τίτλον «Εὐεργέτης» (ὁ Εὐεργέτης), ὡς τιμητικὴν προσφώνησιν διὰ τὸ ἔργον του νὰ ἐπιστρέψει τὰ εἶδωλα καὶ τὰ κειμήλια αὐτῶν, τὰ ὅποια εἶχον προηγουμένως ἀφαιρεθῆ ἀπὸ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ βορρᾶ. Τὸ 1798 ἔλαβε χώραν ἡ λεηλασία τῆς Ρώμης ὑπὸ τῶν Γάλλων. Μόνον κατὰ μίαν ἡμέραν, οἱ ἱστορικοὶ καταγράφουν ὅτι πεντακόσια ἱππῆλατα ὀχήματα, ὑπὸ ἰσχυρὰν στρατιωτικὴν φρουράν, ἐθεάθησαν νὰ ἐξέρχονται ἀπὸ τὴν πόλιν.

Η πομπή περιλάμβανε έναν τεράστιο αριθμό αρχαίων γλυπτών και πινάκων της Αναγεννήσεως, τους οποίους η Γαλλία ιδιοποιούνταν σύμφωνα με τη συνθήκη ειρήνης του Τολεντίνο, η οποία είχε παραβιασθεί. Μεταξύ των έργων αυτών περιλαμβάνονταν η ομάδα του Λαοκόοντος, ο Απόλλων του Μπελβεντέρε, ο Ετοιμοθάνατος Γαλάτης, ο Έρωσ και η Ψυχή, η Αριάδνη στη Νάξο, η Αφροδίτη των Μεδίκων, και οι κολοσσιαίες μορφές του Τίβερη και του Νείλου· ταπισερί και πίνακες του Ραφαήλ, περιλαμβανομένης της Μεταμορφώσεως, της Madonna di Foligno, της Madonna della Sedia, της Santa Conversazione του Τισιανού· καθώς και πολλά άλλα έργα. Μόνον αρκετά έτη αργότερα εκτέθηκαν αυτοί οι κλεμμένοι θησαυροί στο Musée Napoléonien του Λούβρου, το οποίο εγκαινιάσθηκε το 1807. Όπως ο Πτολεμαῖος εδοξάσθη επειδή επέστρεψε τους θησαυρούς των Αιγυπτίων, έτσι και οι θησαυροί που μεταφέρθηκαν από τη Ρώμη τοποθετήθηκαν στο τμήμα του μουσείου που έφερε το όνομα του Ναπολέοντος.

Οι στίχοι πέντε έως εννέα αποτελούν έναν τέλειο παραλληλισμό προς την ιστορία που αρχίζει το έτος 538 και λήγει το 1798 και 1799. Αντιστοιχούν προς τους στίχους τριάντα ένα έως τριάντα έξι, πράγμα που αναπαρίσταται στους τελευταίους έξι στίχους του κεφαλαίου, οι οποίοι περιγράφουν την τελική ενδυνάμωση της σύγχρονης Ρώμης καθώς κατακτά τρία εμπόδια, και τελικώς φθάνει στο τέλος της χωρίς να υπάρχει κανείς να τη βοηθήσει. Έπειτα, ο στίχος δέκα αναφέρεται στην ιστορία του 1989.

Ἄλλ' οἱ υἱοὶ αὐτοῦ θέλουσιν ἐξεγερθῆ, καὶ θέλουσι συναθροίσει πλήθος μεγάλων δυνάμεων· καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν θέλει βεβαίως ελθεῖ, καὶ υπερχειλίσει, καὶ διαβή· τότε θέλει ἐπιστρέψει, καὶ ἐξεγερθῆ, ἕως αὐτοῦ τοῦ οχυρώματος. Δαυὶδ 11:10.

Η ιστορική εκπλήρωση του δέκατου εδαφίου προτυπώνει το 1989, όταν ο παπισμός, σε μυστική συμμαχία με τον Ronald Reagan, «υπερχειλίσει» και «διήλθε» μέσω της Σοβιετικής Ένωσης, αφήνοντας μόνον το οχύρωμά της (τη Ρωσία), καθώς η Σοβιετική Ένωση (USSR) διαλυόταν στον

απόηχο της Περεστρόικα.

Καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ τέλους ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θέλει ἐμβολήσῃ ἐπ’ αὐτόν· καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ θέλει ἐπέλθῃ κατ’ αὐτοῦ ὡς ανεμοστρόβιλος, μετὰ ἄρμάτων καὶ μετὰ ἵππέων καὶ μετὰ πολλῶν πλοίων· καὶ θέλει εἰσέλθῃ εἰς τὰς χώρας, καὶ θέλει κατακλύσει καὶ διαβῆ. Δανιήλ 11:40.

Ἡ ἱστορία του δέκατου εδαφίου αντιπροσωπεύει μια ανταπόδοση για την κατάκτηση του βασιλέως του βορρά από τον βασιλέα του νότου το 246 π.Χ., και προτυπώνει μια ανταπόδοση για την κατάκτηση του βασιλέως του βορρά από τον βασιλέα του νότου το 1798. Το τεσσαρακοστό εδάφιο άρχισε με τον καιρό του τέλους το 1798, όταν ο βασιλεύς του νότου (η αθεϊστική Γαλλία) επέφερε το θανάσιμο τραύμα στον βασιλέα του βορρά (την παπική εξουσία), και εκπληρώθηκε με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης στον καιρό του τέλους το 1989. Ο καιρός του τέλους το 1798 παριστάνεται στο τεσσαρακοστό εδάφιο με τη φράση: «Και εν τω καιρώ του τέλους ο βασιλεύς του νότου θέλει ἐμβολήσῃ αὐτόν». Η «άνω και κάτω τελεία» (:) που χωρίζει το τελευταίο μέρος του εδαφίου επισημαίνει τον επόμενο «καιρό του τέλους» το 1989. «Και ο βασιλεύς του βορρά θέλει ελθεί εναντίον αὐτοῦ ὡς ανεμοστρόβιλος, με ἄρματα και με ἵππεις και με πολλά πλοία· και θέλει εἰσέλθῃ εἰς τὰς χώρας, και θέλει υπερχειλίσει και διαβεί».

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Κάθε ἔθνος που εμφανίσθηκε στη σκηνή της δράσεως ἔλαβε ἄδεια να καταλάβει τη θέση του επάνω στη γη, ὡστε να φανεί αν θα εκπλήρωνε τον σκοπό του “Εγρήγορου και του Αγίου”. Η προφητεία ἔχει παρακολουθήσει την άνοδο και την πτώση των μεγάλων αυτοκρατοριών του κόσμου — της Βαβυλώνας, της Μηδοπερσίας, της Ελλάδος και της Ρώμης. Με καθεμιά από αυτές, ὡπως και με ἔθνη μικρότερης ισχύος, η ἱστορία επαναλήφθηκε. Καθεμιά εἶχε την περίοδο της δοκιμασίας της, καθεμιά απέτυχε, η δόξα της εξέλιπε, η δύναμή της παρήλθε, και τη θέση της κατέλαβε ἄλλη....»

«Από την άνοδο και την πτώση των εθνών, ὡπως καθίσταται σαφές στις σελίδες της Αγίας Γραφής, χρειάζεται να διδαχθούν πόσο μάταιη είναι η απλή εξωτερική και κοσμική δόξα. Η Βαβυλώνα, με ὅλη τη δύναμή της και τη μεγαλοπρέπειά της, ὅμοια της οποίας ο κόσμος μας δεν ἔχει ἔκτοτε ποτέ αντικρίσει,—δύναμη και μεγαλοπρέπεια που στους ανθρώπους εκείνης της εποχής φαίνονταν τόσο σταθερές και διαρκείς,—πόσο ολοκληρωτικά ἔχει παρέλθει! Ὡς «άνθος του χόρτου» αφανίσθηκε. Ἐτσι αφανίζεται καθετί που δεν ἔχει τον Θεό ως θεμέλιό του. Μόνον ὅ,τι είναι συνδεδεμένο με τον σκοπό Του και εκφράζει τον χαρακτήρα Του μπορεί να διαρκέσει. Οι αρχές Του είναι τα μόνα σταθερά πράγματα που γνωρίζει ο κόσμος μας».

Education, 177, 184.